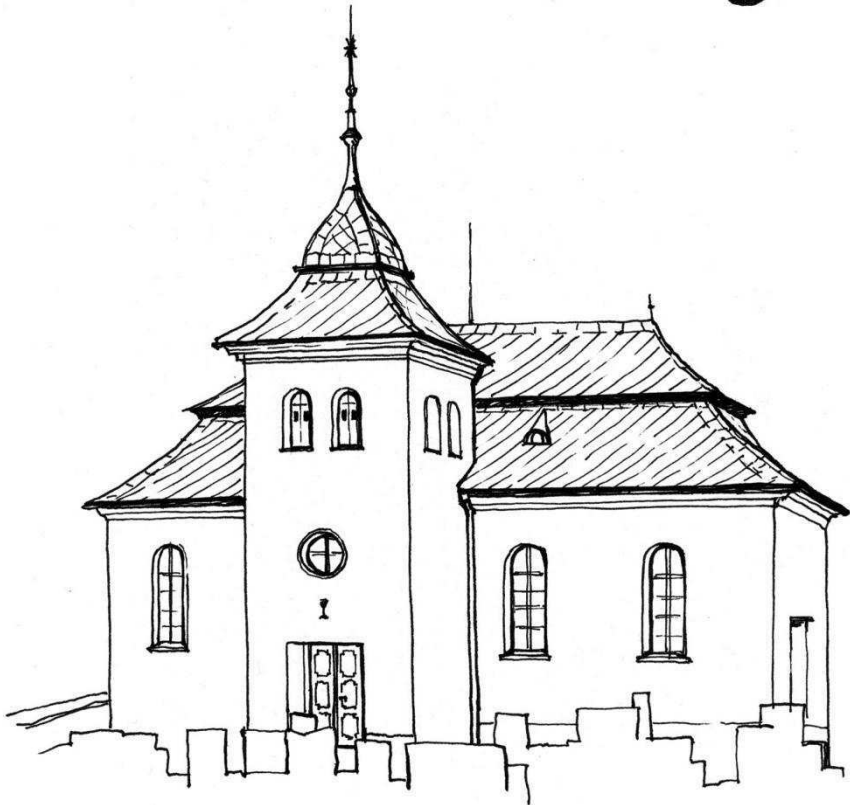

5/2012

BRNEŇSKÝ EVANGELICKÝ MEŠIČŇNÍK
SETKÁVÁNÍ

EVANGELICKÁ CÍRKEV V BRNĚ

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně I

Betlémský kostel a kostel J. A. Komenského (Červený kostel)
Opletalova 6, 602 00 Brno, tel: 542 211 453, 542 210 332
email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.cervenykostel.cz>
kazatelé: Jiří Gruber a Olga Tydlitátová, faráři
seniorátní faráři: Jiří Šimsa a Marta Židková
kurátor: Václav Matoulek

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně II

Blahoslavův dům, Lidická 79, 602 00 Brno, tel: 541 212 469
email: brno-ii@evangnet.cz, <http://brno-ii.evangnet.cz>
kazatelé: Jaroslav Vítek a Alexandra Hauserová, faráři
kurátor: Jaroslav Kučera

Farní sbor ČCE v Brně - Husovicích

Netušilova 26, 614 00 Brno, tel: 545 212 420
email: husovice@evangnet.cz, <http://husovice.evangnet.cz>
kazatel: Štěpán Hájek, farář
kurátor: Vladimír Zikmund

Farní sbor ČCE v Brně - Židenicích

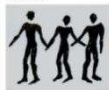
Kostel Jílkova 74, fara Konečného 8, tel: 530 324 052
email: zidenice@evangnet.cz, <http://zidenice.evangnet.cz>
kazatelé: Pavel Kašpar a Romana Špačková, faráři
kurátor: Miroslav Maňák

Diakonie ČCE – středisko v Brně

Hrnčířská 27, 602 00 Brno, tel: 549 242 279, 541 248 401
email: brno@diakoniecce.cz <http://brno.diakonie.cz>
ředitel: Jan Soběslavský

EVANGELICKÁ
AKADEMIE
BRNO

Evangelická akademie,

Vyšší odborná škola sociálně právní

Opletalova 6, tel: 542 221 741, email: vos@eabrno.cz

Střední zdravotní škola Evangelické akademie

Šimáčkova 1, 542 213 593, email: cszs@eabrno.cz,

<http://www.eabrno.cz>

ředitelka: Hana Svobodová

Setkávání – brněnský evangelický měsíčník. Ročník 2012 (XIV). Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Jaroslav Vítek. Obálka Iva Tůmová. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Doporučená cena jednotlivého čísla 12 Kč. Roční předplatné 120 Kč, sponzorské 150 Kč. Redakce: 602 00 Brno, Opletalova 6. ■|■|■|■|
Vychází 10x ročně s finanční podporou statutárního města Brna.

ÚVODNÍK

Koncem května (letos 1. června) se v Brně již tradičně otevírají dveře brněnských kostelů. Do této, dnes již tradiční akce, se postupně zapojily také brněnské evangelické sbory.

Noc kostelů má svou zvláštní atmosféru, své zvláštní kouzlo. Pro mne je většinou spojena s milou povinností představit práci Diakonie v jednom či ve více z našich sborů. Pro velké množství členů našich sborů pak tato akce znamená pomáhat při přípravách programu a podílet se na zdárném průběhu organizace celé akce.

Jestliže si církve často při komunikaci s českou veřejností neví dost dobře rady, pak Noc kostelů je jeden z momentů, kde se jí to dle mého soudu dobře daří. Tuto noc jsou totiž kostely skutečně hojně navštěvovány širokou českou veřejností. Je přitom zajímavé pozorovat, na co se jednotlivé církve a jejich sbory či farnosti zaměřují, čím se prezentují.

Na Noci kostelů se setkáte s církvemi v celé jejich pestrosti a mnohotvárnosti. S kostely na hlavních třídách, praskajícími ve švech pod nápory návštěvníků, stejně jako s kostely v odlehlých koutech Brna, které přijde navštívit několik málo lidí. Můžete se také setkat s celou řadou rozličných kostelových menu. Vedle duchovních programů jsou k vidění ukázky ze života farností a sborů a dále různé výstavy, koncerty, historické přednášky, pohoštění. Církve také představují různé charitativní práce, které konají.

V souvislosti s tím, co jednotlivé kostely předkládají a čím se prezentují, se pak nutně zamýšlíte nad tím, co jsou to vlastně za společenství lidí, která se v jednotlivých kostelech shromažďují, co je pro ně charakteristické. Stačí si projít brněnské evangelické sbory a uvidíte kontrast. Kontrast mezi Červeným kostelem na hlavní brněnské třídě a mezi husovickou modlitebnou v boční ulici městské čtvrti, stejně tak kontrast mezi programy a pojetím prezentace obou sborů. Ještě větší kontrasty najdete, vezmete-li to denominacemi napříč a namíříte-li si to například z katedrály na Petrově do modlitebny Bratrské jednoty baptistů.

Snadno se pak nabízí otázka, co vlastně všechna tato místa spojuje. Odpovědí je Ježíš Kristus. Ježíš Kristus jako hlava církve v jejích nejrůznějších podobách a akcentech. Při Noci kostelů máte možnost uvědomit si naplno skutečnost rozmanitosti „křesťanstva“ jakožto těla Kristova. Poohlédnutí se v sousedních kostelech je pro člověka také dobré pro zamýšlení se nad jeho vlastní vírou, nad jeho vlastním sborem. Umožní mu to srovnat si v hlavě, proč chodí v neděli právě do toho „svého“ kostela, proč právě do této církve. Ti z Vás, kteří se budou o letošní Noci kostelů nacházet v Brně, by si tak určitě neměli nechat příležitost navštívit brněnské kostely ujít.

J. Soběslavský ml.

Jak jsme vařili mýdlo

Na posledním sejití seniorů na Blažkově pod záštitou miroslavského sboru jsme se zabývali různou rukodělnou prací. Nejvíce nás zaujalo vyrábění mýdla. Jak a kde vznikl tento nápad?

Bratr Erich Schwarzbach z Miroslavi navštívil v rámci výzkumného projektu v 70. letech minulého století Izrael. Také Náblus v Palestině, kde byly stovky starých mydlářských manufaktur. V Nábľusu ručně vyráběli mýdlo výlučně z olivového oleje a louhu. Všichni dostali na památku kousky mýdla, které bylo velmi příjemné a jemné. Bratr z Miroslavi na tento svůj zážitek ani po letech nezapomněl. Sehnal si potřebné informace a zkusil vyrábět doma přírodní mýdlo z olivového oleje. A podařilo se! V průběhu let se v Miroslavi natolik zdokonalili, že se to stalo tradicí. Vyrábí mýdlo pro příbuzné a přátele jako dárky k narozeninám a pro vánoční bazar sboru. Úhledná „mejdlička“ zabalí a přidájí informační letáček a přání.

Miroslavští poskytují mýdlovou surovinu Diakonii Betlém – Domovu Narnie v Kloboukách u Brna, kde postižení klienti s nadšením ztvárnějí mýdlo do nejrůznějších podob a s úspěchem prodávají na dobrovolných akcích. Výroba miroslavského mýdla už si prorazila cestu i do letního střediska Blažkov.

Jitka Kraflová

Cantate Domino

Sbor Cantate Domino v Brně funguje už 19 let, řídí jej v současné době bratr Libor Nykodým, má přibližně 25 členů a zpívá při bohoslužbách v Brně i jinde v evangelických sborech. V dohledné době se však někteří jeho starší členové chtějí rozloučit a tak se hledají zpěváci noví, pokud možno se vztahem k hudbě a pěkným hlasem. Práce ve sboru je zajímavá, repertoár sbormistr většinou konzultuje s církevním kantorem Ladislavem Moravetzem. Vztahy mezi členy sboru jsou krásné a přátelské. Každopádně členství v Cantate Domino je pro každého přínosné a duchovně obohacující. Mohou se hlásit i velmi mladí zpěváci, nadšeně je mezi sebou uvítáme. Zkoušíme v pátek večer v sále na Zelené faře, přijďte se podívat.

Ludmila Marková

Výjezd s Duchem svatým

V kurzech Alfa, které v našem sboru probíhají již od roku 2006 a přivedou k nám každoročně několik nových členů, se koná vždy na podzim v listopadu tzv. „Víkend s Duchem svatým.“ Člověka jistě napadne, s kým si to tak asi vyjedeme? Duch svatý označuje jednu ze tří osob Nejsvětější Trojice. Bůh je jediný ve třech osobách. Takže Duch svatý je osoba? Podvědomě tušíme, že

tam žádný princ na bílém koni nepřijede. Že je to něco, co vnímáme šestým a dalším smyslem, něco, co neumíme přesně definovat a co působí nezávisle na naší vůli. A že o tom asi budeme celý den filozofovat. Tak se těšíme.

I v tomto již šestém školním roce kurzů Alfa se sjíždíme do Klobouk. Atmosféra je jako vždy příjemná, všichni se navzájem představíme a aktivně posloucháme přednášku. Aktivně znamená, že se ptáme, a také že vyplňujeme předem připravené otázky bratra faráře.

Opravdu se snažíme a tak odpovídáme samá moudra. Například: „Duch svatý je působení Ježíše a Boha neviditelnou formou. Je to ten vánek, který fouká do plachet, který posouvá loď po hladině kupředu.“ Dozvídáme se, že někdy je to vichřice. A že je ženského rodu. Že hlavní charakteristikou darů Ducha svatého je, že je to dar pro druhé lidi.

Na otázku o působení Ducha svatého, který vede člověka k víře, odpovídáme: „Člověku se mění poslední zkameněliny v srdci v celé srdce živé. Což může být bolestivé, ale přiznaná vina je odpuštěna Ježíšovou obětí na kříži a v srdci se rozhostí láska.“ Nebo: „Člověk žije tak, aby měl v srdci lásku, pokoj a mír. Dalo by se říct, že žije v souladu se svým svědomím, ale pokud je jeho svědomí v rozporu s Bohem, Bůh ho v tom nenechá a pomocí Ducha svatého ho otravuje tak dlouho, až něco změní.“

Po obědě se jdeme projít na čerstvý vzduch, aby nás ta moudra neuspala. Duch svatý nás přivádí ke katolickému kostelu. Klobouky u Brna jsou město asi třicet kilometrů jihovýchodně od Brna. Od evangelického ke katolickému kostelu se jde přes údolí, kde se nachází městská část Vohava. Jmenuje se tak podle toho, že tam dřív bývalo popraviště.

Dva kostely, dvě věže. Není to příliš mnoho na jeden Klobouk ? Proč tak malé město musí mít pro přítomnost Boha dva velké kostely? Co je rozděluje? Je to jen to údolí s tím nehezským názvem?

Jako jsou nebesa vyšší než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše a úmysly mé úmysly vaše. Iz 55,9

Ekumena znamená společenství všech křesťanských církví a jejich spolupráci. To, že církve se navzájem respektují a spolupracují. Dříve tomu tak nebyvalo. Představitelé církve se dokonce navzájem exkomunikovali. Dnešní doba připouští pluralitu, to znamená, že k pravdě a k Bohu vede více rovnocenných cest. Ekumenismus se snaží o sblížení různých křesťanských církví. My se zatím jen procházíme od jednoho kostela k druhému přes to „vohavné“ údolí s názvem Rozdělení.

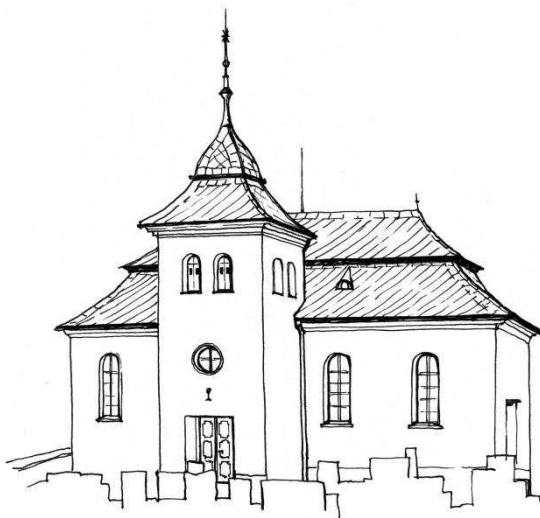
Ke křesťanství se dnes hlásí asi dva miliony lidí. Cílem je sjednocení různých církví. Podstatné je to, co je za všemi cestami. Dopoledne jsme se učili: „Naše víra má společného otce, kterým je Duch Boží. V každém, kdo uvěřil v Krista, působil a působí stejný Boží pohyb a síla.“

Ovšem z hlediska postoje „Já mám pravdu“ znamená tolerance slabost. Pro změnu postoje je důležité vzájemné propojování a přijímání jednotlivých směrů. Mohou tím zmizet pocity vyvolenosti a z toho plynoucí boje.

Támar

Reformovaný kostel ve Veselí

Po vydání tolerančního patentu se obyvatelé Veselí na Českomoravské vysočině přihlásili k reformovanému vyznání. Nyní je obec připojena k Dalečínu a nachází se v blízkosti Vírské přehrady. V letech 1782 – 1783 si Veselští postavili kamennou toleranční modlitebnu. Tomáš Břenek poskytl za náhradu místo pro kostel a hřbitov. Vlastní stavbu dle tolerančních předpisů vedl Jan Lukáš, sedlák z Veselí, a tamní učitel Tomáš Juren, ten byl též organizátorem sboru. Vděku se ale nedočkal, čekalo jej

i vězňem a po osmi letech ho přinutili odejít do Vítochova. Prvním kazatelem byl Martin (Márton) Elek, ale po roce odjel do Sedmíhradska. Třetím kazatelem měl být v roce 1788 Samuel Szallay, který dle Památníku ČCE (1924) dokonce uprchl z Veselí v noci. Č. Rychetský v publikaci Kazatelé a sbory (1983) píše, že šlo ve jménu určitě a snad i u události o omyl. Z řady kazatelů zmíníme ještě zasloužilého Jindřicha Švandu, který tam působil úctyhodných 56 roků.

Modlitebna stojí uprostřed hřbitova ohrazeného kamennou zdí. Kostel prošel během let několika úpravami, drobnými přestavbami, došlo k vnitřnímu rozšíření (druhá empora), zvětšení světlé výšky, výměně oken za okna s obloukem v nadpraží, a to ve 20., 40. a 70. letech 19. století. Největší opravy se uskutečnily až v letech 1924 – 1929, když sbor nebyl obsazen farářem. Veselští odstranili z kostela vlhkost snížením okolního terénu a hlavně přistavěli ke kostelu do středu podélné stěny nevysokou, ale poměrně rozměrnou věž, včetně umístění nových zvonů. Návrh zpracoval architekt Bohumír Kozák, toto řešení je skutečně šťastné a nepůsobí rušivě jako jinde. Také úpravy interiéru spíše prospěly tolerančnímu charakteru stavby. Kostel byl nově otevřen 25.10.1928, zřejmě k 10. výročí vzniku ČSR.

Ještě poslední zmínka o kostele ve Veselí. Když Němci dělali za války v obci razii, neobjevili jako zázrakem partyzány schované v kostele, a tak se obec, sbor i farář Gustav Říčan zachránili a nepotkal je úděl Lidic, Ležáků nebo biskupa Gorazda (Matěje Pavlíka).

Jiří Novák

Financování církve v České republice – toť otázka!

Za posledních šedesát let jsme si zvykli, že plat faráře na sboru nás až tak moc nepálí a tím pádem také moc nezajímá. Vždyť jej platí tam ti shora. Trochu nám to připomněl až vznik personálního fondu. Zásada, že sbor protestantské církve může vzniknout jen tam, kde se najde dostatečné množství přihlášených poddaných, resp. občanů, kteří řádně doloží, že zajistí prostředky na plat faráře a provoz sboru, je dávno zapomenuta, ale třeba nám ji přicházející časy znovu připomenou. Jak se s touto otázkou vyrovnat?

Zkusme velmi zhruba shrnout zatížení sboru dnes. Je třeba zaplatit repartice celocírkevní a seniorátní, dále příspěvek do personálního fondu za farářské místo. Je dále třeba počítat s "odpisy", tj. pečovat o kostel (sborový dům), varhany, zvony, faru a další investice s takovými prostředky, aby investice nechátraly, spíše by se měl jejich stav zlepšovat. Pak jsou tu peníze potřebné na provoz sboru a farní kanceláře (energie, inkoust – pardon, toner, cestovné, internet, telefon, čisticí prostředky, chleba a víno, ...). Také je potřeba někdy a někde počítat s tím, že je třeba platit někomu za úklid, vedení účetnictví, pomoc v kanceláři a ve sborové práci. A to je třeba ještě připočítat prostředky shromážděné ve sbírkách pro Jeronýmovu jednotu, hlavní dar lásky, Diakonii, církevní tisk, vikariát, zahraniční sbory, adoptivní děti, lidi v postižených oblastech a

Celkově se ukazuje, že celkové finanční zatížení sborů je na hraně, leckde za hranou stávajícího přístupu členů sboru, ale někde i za hranou jejich stávajících reálných možností – některé sbory neplatí odvod do personálního fondu, budovy a investice pomalu chátrají, na organizaci i dobrých akcí se neseženou peníze. Dále lze předpokládat, že kdyby se zatížení zvýšilo ještě o částku, která představuje současnou dotaci státu na plat faráře, tak se počet sborů, které se dostanou do potíží, pravděpodobně zvýší. Mám tři poznámky k této situaci:

1. Využití vrácených prostředků

Malý příspěvek k financování by bylo možné očekávat z celocírkevního navraceného majetku. Ten začíná na částce 75 milionů a končí na 2,26 miliardy Kč. Při skromných 3 % úroků to představuje zpočátku 2,3 a na konci až 68 milionů Kč/rok, což představuje něco kolem 630,- (měsíc a sbor) na konci 19 000,- Kč/ (měsíc a sbor). Někde by tato částka mohla jistě pomoci. Na podstatu vrácených prostředků, kromě třeba jejich finančního investičního zhodnocení, by se ovšem sahat nemělo.

2. Zvýšení obětavosti

K tomuto bodu je možné citovat několik zdrojů: *ŘÁD HOSPODAŘENÍ CÍRKVE: ODDÍL B. HOSPODAŘENÍ SBORŮ Čl. 7. Příjmy a obětavost*: Salár je pravidelný roční dar, který církev očekává od každého svého člena s vlastním příjmem v doporučené výši 5 % jeho celkových ročních čistých příjmů. Salár se platí jednou ročně nebo ve splátkách farnímu sboru, do něhož člen patří.

Manželé mohou platit společně. Salár se neočekává od člena sboru bez vlastního příjmu. Neplacení saláru nemůže být důvodem k vyloučení z církve.

Český bratr, 88 (2012), str. 10-11, Rozhovor s Pavlem Stolařem: *Co to bude znamenat pro lidi z hlediska jejich obětavosti? Máme zde rezervy?* Rezervy jistě existují. Průměrný salár na jednoho platícího evidovaného salárníka přesahuje v současnosti tisíc korun za rok. Průměrná celková obětavost (sbírky, dary, saláry) na člena církve převyšuje 700 Kč ročně. Přepočteme-li celkovou obětavost na jednoho platícího a evidovaného salárníka, pak je jeho obětavost asi 2 300 Kč/rok. Stále však existuje celá řada salárníků, jejichž saláry nepřesahují 100 Kč/rok. Za současného stavu by pro úplné samofinancování ČCE byla zapotřebí přibližně dvojnásobná obětavost, tj. 1 400 Kč na člena a rok, nebo něco přes 4 000 Kč/rok na každého platícího salárníka. Je to příliš mnoho?

Základním bodem diskuse je pojem "salárník". Rozumí se tím patrně člen církve s vlastním příjmem a počet salárníků ve sboru tedy představuje jakýsi průměrovaný ekonomický potenciál členů sboru. Určit počet salárníků ve sboru je záležitost nelehká. Těžko se to stanovuje u mladých lidí, z nichž někteří vydělávají, někteří studují, někteří vydělávají a studují. Dále bych se zdráhal mluvit o vlastním příjmu u lidí bez zaměstnání, kteří v tom lepším případě pobírají státní podporu, a u důchodců, kde důchod je možné spíše označit za státní uznávací poplatek za léta odváděné práce a plateb do důchodového systému než vlastní příjem. Zbývá tedy skupina lidí, kteří dostávají mzdu, lidí majících příjem z financí nebo z majetku (tedy i důchodci!). Těžko odhadnutelný počet v našich kartotékách s "šedým koncem" prakticky neznámých lidí. Jako možné východisko se nabízí počet členů sboru mezi 26 roky (konec studentského dětství) a 70 lety, kdy již naprostá většina (i přesluhujících) lidí končí svoje pracovní aktivity.

Jaký je ale ekonomický potenciál člena s vlastním příjmem? S jakou částkou vlastně disponuje? Jednoduše se nasměrovat k 5 % čistého příjmu se nezdá úplně správné. Proč? Člověk s minimální mzdou 8 000,- Kč (r. 2012) by měl dát sboru 400,- Kč. Jak je to velká část z toho, co mu zůstane po odečtení platby za byt a minimálních nákladů na živobytí (zbuďte zhruba 2 000,- Kč, odvozeno od životního minima [*Životní minimum je minimální společensky uznaná hranice peněžních příjmů k zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb – dle MF*] pro r. 2012)? Řekněme 25 %. V jiném případě člověk s větším čistým příjmem – řekněme 30 000,- Kč – a podobným bytem by měl dát sboru 1 500,- Kč, což ale představuje 7 % jeho volné finanční kapacity (počítejme 21 500,- Kč). Je to tak trochu nepoměr. Zkusme tedy každý propočítat, kolik by každý člen církve (nebo rodina) s vlastním příjmem mohl věnovat na salár, resp. na salár + běžné sbírky, když by od součtu příjmů odečetl náklady na bydlení a životní minimum a ze zbytku se vzalo těch dvě, pět nebo deset procent? Dostaneme se v průměru na těch 350,- Kč/měsíc, které navrhuje bratr Stolař?

Ale i při těchto úvahách je potřeba vidět a vědět, že mnoho lidí, kteří třeba mají jen velice omezené zdroje příjmů, přispívají na činnost sboru, církve, Diakonie částkami, které jsou veliké, pro mnohé výdělečně činné až

zahanbující (kdyby o nich věděli) a za něž nezbyvá než být vděčný, upřímně poděkovat a také je odpovědně a k užtku spravovat.

3. Solidarita mezi sbory

Na jednání 40. konventu se zdálo, že je vůle vznikající situaci promýšlet a hledat řešení i pro sbory, které se mohou dostat do významných potíží. Lze konstatovat, že:

Není obecná vůle principiálně zatratit malé a ekonomicky slabé sbory. Je ochota zvažovat a očekávat naději na misijní probuzení, je ochota podporovat práci v místech, kde se jeví potřebná a nadějná.

Nikde není psáno, že velký sbor přežije bez potíží – docela úspěšně jej může "položit" problém s budovami, nebo nějaká vnitřní neshoda, která vyústí v jeho rozštěpení.

Obecně se opustil strohý a kdysi primární požadavek na ekonomickou soběstačnost sborů. Ten by pravděpodobně vedl k největším turbulencím a možnému zániku mnoha sborů.

Jaký model solidarity tedy přijmout? Zůstávají:

Centrální model. V hrubém zjednodušení představuje situaci, kdy se budou přes finanční církevní centrum přelévat veškeré finance, bude se tam rozhodovat o jejich přerozdělení, bude se rozhodovat, kde zachovat sbory, kostely, fary, a jak platit faráře. Takový model je představitelný, velmi solidární, ale pravděpodobně velmi těžkopádný, náchylný k lobbismu a ne-fair hře, a tím také pro řadu lidí odrazující. Jak přijmout za svoji (vymyšlenou) vazbu "jihovýchod – severozápad" (dosadte si libovolnou dvojici sborů)? Jak se na těchto vazbách s plným nasazením podílet?

Seniorátní model. V tomto modelu seniorát vystupoval jako jakási ekonomická jednotka, která by jednak spolupracovala (přímo) s ústředím církve, jednak by vystupovala jako jakási řídicí i správní jednotka vůči sborům v seniorátu. Na úrovni seniorátu by se dalo zvažovat, které sbory zachovat, které převést na kazatelské stanice, které sbory sloučit a naopak, kde se pokusit o sbor nový. Dalo by se ve spolupráci s jednotlivými staršovstvy zvažovat, kolik farářů je pro danou oblast a daný rozsah práce potřeba, jak je platit, jaké podmínky pro ně zajistit. Rovněž by bylo potřeba, aby podle nějakého vyváženého modelu také sbory rozhodovaly o svém obsazení.

Dále by se zvažovaly ekonomické podmínky chodu sborů. Asi by se vyplatilo nějakou formou zaměstnat pracovníky, nebo najmout firmy pro zajištění ekonomických, stavebních a dalších činností, aby se neutápěly prostředky v marných snahách něco nefunkčního zachránit, nebo různé akce realizovat zbytečně drazo, nebo pracovat systémem postavme to (opravme to), i když se to za nějakou chvíli bude muset začít dělat znovu a úplně jinak.

Prosím, vezměte tento příspěvek jen jako zamyšlení nad problematikou, nechytejte mne za slova, ale polemizujte se záměry, modely, myšlenkami, pokud se mi podařily vůbec nějaké, které by stály za diskusí, zformulovat.

Jaroslav Kučera

Žalm 8,5

Co je člověk, že na něho pamatuješ, syn člověka, že se ho ujímáš?

Co je člověk?

To je jistě otázka všech otázek, důležitá, rozhodující. Nad ní se museli lidé od samého začátku své existence zamýšlet a vypořádávat se s ní.

Když si tuto otázku klademe, nemůžeme obejít velké myslitele lidstva, kteří se jí zabývali. Německý filosof Immanuel Kant volil právě tuto větu „kdo je vlastně člověk“, když chtěl veliké otázky filosofie uvést na společného jmenovatele. Ale nejde jen o odbornou filosofii; dříve nebo později vyvstane tento problém před každým myslícím člověkem: kdo vlastně jsem, kdo jsou lidé kolem mne?

Tato otázka může být položena docela rozdílně. V novodobých dějinách ponejvíce jako obdiv, jako projev pyšné radosti nad člověkem. „Buď vzdána čest člověku na výsostech, neboť člověk jest pánem všech věcí“ - tak opěvuje anglický básník osvícenské doby pána všeho tvorstva. A v ruském prostředí to pověděl Maxim Gorkij: „Člověk - to zní hrdě.“

Nepodnikl snad a nepodniká dosud novodobý člověk mnoho podivuhodného? Není naše doba dobou nečekaných výbojů v technice, v podrobení přírody, zkracování vzdáleností, kosmických letů? Člověk je ve srovnání s ostatními tvory nesouměřitelnou bytostí. Kdo by to chtěl přehlížet a nechtěl by se obdivovat a radovat, platil by za krátkozrakého, ba hloupého člověka, jenž zůstal pozadu.

Ale tato otázka může být vyslovena i jinak. Ne jako oslavná píseň hrdosti o člověku, ale jako výkřik pochybností, až zoufalství. „Co je člověk?“ Co všechno podniká, aby ničil, prokázal zlou vůli, jednal lstivě a úskočně! V malém i velikém! Zůstává jistě v platnosti, že se podařilo uskutečnit, co bylo pro minulé generace pouhým snem. Ale postavili jsme to vše do služby dobra, člověku a přírodě k rozvoji a životu? Dnes a denně o tom čteme a slyšíme, sami se přesvědčujeme, jak jsme ohroženi. Člověk se naučil ve velké míře přírodu ovládat a využívat. Na druhé straně ji dalekosáhle zamořil. Ano, jsme lidé, koruna všeho stvoření, ale zároveň rizikový prvek ve světě. Dvoznačná bytost je člověk!

Ale vraťme se k biblickému textu. Jak chápe žalmista tuto otázku? Jeho výpověď zní: „Co jest člověk, že jsi naň pamětliv?“ To je podivuhodná změna. Otázka zněla, co je člověk, a najednou je tu osloven někdo druhý. Ten, který již na začátku žalmu byl pojmenován „Hospodin, náš Pán“. Jak máme rozumět žalmistovu počínání? Nechává stranou otázky nad člověkem, jak jsme si je v úvodu nastínil? Chce tu prostě zbožně přejít ten veliký problém a uhnout jinam? Nemyslím. Žalmistovi je otázka po člověku důvěrně známá v obou variantách. Nepřeslechnutelná je chvála nad možnostmi, které člověku byly dány. „Učinil jsi ho málo menšího andělů, slávou a ctí korunoval jsi jej. Pánem

jsi ho učinil nad dílem rukou svých..." Žádný humanista by nedokázal hovořit o člověku s větším obdivem. Pocit žasnoucího básníka v žádném případě není žalmistovi cizí. Ale zná také druhou, temnou a protikladnou stránku člověka. Nezapomeňme – tu jde o žalm Davidův! A David, to je přece postava, která poznala proradnost a hříšnost lidského srdce před Bohem i uprostřed lidí. Žalostným voláním je jeho žalm 51: „Smiluj se nade mnou, Bože, podle milosrdenství svého, podle množství slitování svých shlad' přestoupení má. Srdce čisté stvoř mi, ó Bože, a ducha přímého obnov u vnitřnostech mých... navrať mi radost spasení svého..." Žádné iluze si nedělá David o sobě ani o druhých. A když se má na konci svého života rozhodnout pro trest od Boha, nebo od člověka, říká: „Chceme upadnout v ruce Boha živého, neboť jeho milosrdenství je veliké. Toliko ať neupadám v ruce lidské." Vidíme tedy: když jde o odpověď na otázku, co je člověk, naše lidské zkušenosti a poznatky nejsou v bibli odsunuty stranou, ale přivedeny do nového, rozhodujícího vztahu, do vztahu k Bohu. Proto se žalmista neptá pyšně, co je člověk, který je schopen takových vymožeností, ale také si nezoufá při pohledu na člověka, jenž si připravuje svůj vlastní zánik. Říká: „Co je člověk, že jsi naň pamětliv, a syn člověka, že se ho ujímáš."

Tato výpověď patří ke středu zvěsti Písma. To je evangelium ve Starém i Novém zákoně. Pán Bůh myslí věrně na člověka, ujímá se ho – není to základní téma dějin boží smlouvy s námi lidmi? V té větě se nám říká, že nejsme produkty slepého kosmického procesu, a tím méně bezcílní nomádi někde na okraji kosmu, nýbrž „domácí boží", ti, jejichž občanství je v nebesích. V tomto zjištění je srdce, střed biblické víry. Jaké důsledky z této skutečnosti vyplývají?

Předně potěšení. Kolik lidí se dnes cítí přehlíženo a zapomenuto. Kolik jich bloudí jako ztracené ovce vydáno na pospas osamělosti. Děti příliš zaměstnaných rodičů, staří lidé často doslova odloženi do domova důchodců. - A tu slyšíme zvěst: ty nejsi zapomenut, nejsi docela ztracená ovce. Je tu jeden, který tě hledá, Pastýř Izraele, dobrý pastýř Ježíš Kristus. V moři lidské zapomnětlivosti je tu někdo, kdo nezapomíná. „Co je syn člověka, že se ho ujímáš?"

A v tomto zjištění je také zakotveno právo člověka, jeho lidské právo, o němž se dnes tolik mluví. K charakteristice naší doby patří, že výkon, a odtud i výdělek jsou hodnoty, které platí. Být produktivní, úspěšný, zářící – to je dnes ideál mnoha lidí. Kdo by chtěl zlehčovat dobrou práci dělníka, řemeslníka, lékaře, úředníka, který je na svém místě, nebo souseda, který je ochoten pomoci? Ale když jde o poslední hodnocení člověka a jeho práva, pak si dejme poradit žalmistou, který ukazuje ne k výkonu člověka, ale připomíná, že Pán Bůh na nás věrně pamatuje, že se nás ujímá. Mějme na mysli vzácný biblický obraz, který říká: „naše občanství je v nebesích". To je důležité vědět. Každý člověk si své pozemské občanství chrání a je smutné, když je někomu odepřeno. Žalmista nám připomíná, že existuje občanství, které není žádnému člověku odepřeno – to, které Bůh založil a v Ježíši Kristu potvrdil. Ne my jsme si je vydobyli a zasloužili, a proto také žádná instituce nám je nemůže odejmout. To vše nám dává svobodu – sám Bůh se mne ujímá, on na

mne pamatuje. Je tu ovšem vysloven i úkol – mám o tomto nezaslouženém právu svědčit a v bližním vidět člověka, který má od Boha totéž právo i úkol. Snad nám to ozřejmí příklad z doby pronásledování francouzských hugenotů. Jeden z nich, který se musel skrývat v přestrojení jako tulák a žebrák, byl na konci svých sil přinesen do nemocnice. Lékaři nad jeho zuboženým tělem rozmlouvají latinsky, že to snad nestojí za to, zabývat se takovým ubožákem. Jaké bylo jejich překvapení, když jim tento pacient latinsky odpověděl: „Jak můžete pokládat lidskou bytost za bezcenné smetí, když pro ni Ježíš Kristus zemřel?“

Hle, v tom je cena člověka a velikost každého lidského života. Je nad ním věrný Bůh, který nezapomíná. Je s námi Pastýř, který se nás ujímá. Amen.

*Autorem biblického zamyšlení je zesnulý farář **Bohuslav Novák**, který od roku 1957 až do své smrti roku 2001 obětavě a svědomitě sloužil ve sboru v Kateřiních, kde se mimo jiné významně zasloužil o generální opravu kostela i fary.*

OSOBNOSTI ČESKÉ REFORMACE

Lukáš Pražský (cca 1460 – 1528) – II. část

Jednota od svého vzniku nežila ve svobodných poměrech. V dobách klidných byla trpěna (na panstvích svých stoupenců byla ale hájena a různě podporována), jindy, v dobách nepokojných, byla utiskována až pronásledována a cílem bylo její úplné zničení. Takové období nastalo počátkem šestnáctého století, kdy se král Vladislav Jagelonský rozhodl tvrdě proti „pikartům“ zakročit. Požadoval v Čechách uzavření bratrských sborů a chtěl Bratry vyhladit tím, že by museli přistoupit buď ke katolíkům, nebo k podobojí. Přímluvy šlechty, přátelské Jednotě, nezmohly u krále nic, ani Lukášem rozvážně psaná Obrana, adresovaná přímo králi. Katolická strana králův postup rozhodně podporovala, k jejímu prosazení však potřebovala souhlas zemského sněmu. Iniciativně zahájila jednání. Situace byla pro Bratry velmi vážná, nebezpečí, že se sněm na králových požadavcích dohodne, bylo značné. Sněm se sešel, ale strana podjednou neprosadila králův záměr. Jediné, na čem se dohodl, bylo, že zástupci Jednoty mají být povoláni za tři měsíce, aby vyslechli rozsudek zvláštní komise, ustavené k tomu účelu. V době značně nejisté získala tak Jednota čas, ve kterém se Lukáš ihned plně soustředil na přípravu obrany, protože doufal, že Bratři budou mít poprvé možnost při jednání vyznat veřejně a závazně, co Jednota vyznává. Nejhorlivější protivníci Jednoty zatím ale nečekali a na mnoha místech začali sbory uzavírat, Bratry zatýkat a věznit, v jednom případě sáhli i k upalování. Jednota se připravovala na nejhorší. Těsně před jednáním bylo oznámeno, že král posílá komisi zvláštní rozkazy. Byly odůvodněné obavy, že se to děje na nátlak pražské katolické strany, a tak v králově poselství nebylo co nadějného očekávat. (V Praze se tehdy všeobecně očekávalo, že král bude požadovat pro vyslané Bratry odsouzení k smrti.) Králův svévolný zásah do kompetence

zvláštní komise ale zapůsobil opačně a stal se důvodem ke zrušení jednání pro „nepřekonatelné obtíže“. Nic se tedy nezměnilo. Potlačování Jednoty dál pokračovalo, ale tam, kde Bratři žili pod záštitou šlechty, nepřátelé nic nezmožili. Tím ovšem katolická strana nemohla být nadlouho uspokojena. Do tří let byla Jednota znovu předvolána k novému vyslýchání. Ani to k ničemu nevedlo. A přece se pomalu blížila změna. Katolická strana získávala v Čechách postupně stále vyšší úřady a větší moc.

Osudový obrat nastal v létě 1508, kdy byl svolán sněm (svatojakubský) na pražský hrad. Na něm se dohodl společný postup stran podjednou i podobojí proti Jednotě. Usnesení potvrdil král a bylo zaneseno do zemských desek. Tím se rozhodnutí stalo zákonem, který platil po celých Čechách. Brzy byla jeho platnost rozšířena i pro Moravu. Lhůta pro bezpodmínečné splnění nařízení byla určena do konce následujícího roku. Písemné protesty Lukášovy adresované králi neměly žádnou odezvu, stejně jako dříve. Bratrské sbory byly zavírány, shromáždění zakazována, knihy páleny. Bratrští kněží museli opustit svoje působiště, skrývali se nebo odcházeli na Moravu, kde bylo pronásledování mírnější. I Lukáš opustil Boleslav, aby svou přítomností neohrozil své panské příznivce, ale svých povinností ke sboru i k Jednotě se nevzdal. Několikrát se tajně vrátil. Dál povzbuzoval Bratry jak písemně, tak i osobně, když procházel zemi až do nejdlehlších končin Čech. I v této době ochromená Jednota žila a udržovala kázeň. Úzká rada na Lukášův podnět rozesílala kněžím listy, ve kterých doporučovala Bratrům vhodné čtení, vyzývala Bratry k pokání a půstu, kde na sebe brala i část viny za protivenství. Bez bratrských modliteben se shromáždění konala jen tajně, buď v soukromí, nebo venku. Osm let trvalo, než nejhorší pronásledování skončilo smrtí krále. Nástup nového, nezletilého krále a oslabení královské moci umožňovalo Jednotě nově začít. Lukáš neztrácel čas a jménem úzké rady odvážně vyzval Bratry k novému otevírání sborů. V celém období pronásledování se Lukáš osvědčil jako vynikající organizátor. Stal se skutečným vůdcem Jednoty, mnohem dřív, než jím byl zvolen.

Je pochopitelné, že německá reformace měla vliv na náboženské poměry v naší zemi. Bratři, zaměstnaní těžkým protivenstvím, zpočátku nevyhledávali kontakty s Lutherem. Podobně tomu bylo na druhé straně, v Německu. Navíc na obou stranách převládala určitá vzájemná nedůvěra, vyrůstající ze zkreslených informací. To se změnilo po návštěvě bratrského kněze Jana Roha v Německu. Ten Lutherovi osvětlil mnohé věroučné náhledy Jednoty. O příznivém setkání pak informoval Lukáše. Od té doby bratrské učení Luthera vážně zajímalo a pozorně prostudoval každý bratrský spis, který se k němu dostal. Protože však některým stanoviskům Jednoty nerozuměl, chtěl znát odpověď přímo od Lukáše. Lukáš, potěšen reformátorovým vážným zájmem, odpověděl zdvořile, ale tak, aby bylo zřejmé, že Jednota za svým učinem, které zrálou řadu let, rozhodně stojí a nevzdá se své samostatnosti. Jejich vzájemný vztah i potom zůstal korektní, ale dále se neprohluboval.

Vypětím z horečného úsilí v období tvrdého pronásledování Lukáš onemocněl, ale příliš na to nedbal. Uložil si úkoly, které chtěl ještě v každém případě dokončit. Především uzavřít své působení v Jednotě písemným

vyjádřením souhrnu celého bratrského učení. Přitom ho neopouštěla i starost, aby Jednota po jeho odchodu nepodlehla novým myšlenkovým proudům, jejichž příchod očekával. A tak pokračoval ve svém díle, psal, pokud ještě byl schopen. Zhoršující se nemoc mu ale pomalu ubírala síl. Zemřel před Vánoce r. 1528.

Jeho literární činnost je velmi rozsáhlá. Celé jeho dílo obsahuje 160 spisů a projevů. Zahrnuje díla teologická, liturgická, polemická, apologetická, naučná, o historii Jednoty, o kázni, o správě Jednoty. Základem jeho psaní byl vždy život křesťana, jak mu porozuměl z biblického svědectví.

Ladislav Hájek, dokončení

CESTOVÁNÍ

Řezno

Dnes už ani nedokážu přesně říct, proč jsem si pro svůj roční studijní pobyt v zahraničí vybrala právě Řezno. Ať už to ale bylo jakkoli, jsem moc ráda, že mě moje cesta zavedla právě sem. Řezno neboli Regensburg mě nadchnul od první chvíle. Město totiž žije. Člověk to zde cítí od prvních kroků v ulicích. I když zrovna to, že člověk ulicemi kráčí po svých, z něj dělá trochu cizince. Protože kdo tady nemá kolo, jakoby snad ani nežil. Kolo má absolutní přednost všude, jezdí na něm všichni a navíc za jakéhokoli počasí. Jenom doteď nechápu, proč musí univerzita stát na jediném kopci ve městě a já musím bydlet na úplně opačném konci města. Co se kola týče, zůstávám tedy zarytě cizincem a na univerzitu jezdím autobusem.

O to raději se ale zpáteční cestou z univerzity na koleje ráda procházím po středu města. Regensburg měl to štěstí, že se mu vyhnuly všechny války a požáry. Jak tedy město postupně vznikalo, tak stojí dodnes. Když se tedy procházíte malými klikatými uličkami, nestačíte se rozhlížet a obdivovat krásné staré kamenné domy, které tu často stojí v nezměněné podobě od 13. století. A to nesmím zapomenout na spousta kostelů, Kamenný most, který byl předlohou Juditina mostu v Praze, a hlavní dominantu města – Chrám sv. Petra. Hlavně ze začátku jsem chodila městem a znovu a znovu si vybírala uličky, kterými jsem předtím ještě nešla, a byla zvědavá, kam mě dovedou. Naštěstí jsem se nakonec vždycky někde našla.

Vzhledem k tomu, že jsem sem jela studovat, trávím spousta času na univerzitě nebo také v univerzitní nemocnici. Univerzitní kampus je obrovský a šedý. Všechny fakulty jsou vedle sebe a navzájem propojené a všechny mají stejnou šedou fasádu. Vlastně při druhém pohledu zjistíte, že ta šedá není tak jednotná. Některé budovy jsou světlejší, jiné tmavší, někdy je dokonce jedna strana budovy nápadně světleji šedá než ta sousední. Vše má naprosto jednoduché vysvětlení. Na místní teologické fakultě učil dříve současný papež Benedikt XVI. Před nějakým rokem sem zavítal na návštěvu už jako papež a v rámci příprav na tuto slávu se začalo opravovat. Ale samozřejmě pouze ty části, které papež mohl při své návštěvě vidět. Jakmile bylo po návštěvě, opravy zase ustaly. Proto tedy ty různé odstíny šedé. Co trochu udiví, je, že

vás šedá občas doprovází i dovnitř. Obzvláště mě zarazilo, když jsem si všimla, že jsem sice otevřela dveře a vešla dovnitř, zato ale mám pod nohama stále tytéž šedé dlažební kostky. O co šedivější univerzita zvenku, o to však živější a čilejší život uvnitř. Studenti tu tráví běžně poměrně dost času, učí se v knihovnách a nijak moc nespěchají domů. My jsme si taky postupně navykli vysedávat tu čím dál déle. Jedním z nesporných důvodů je určitě i výborná káva. Pro všechny příznivce spravedlivého obchodu navíc musím zdůraznit, že káva ve všech kávovarech na univerzitě je právě se značkou fair trade.

V nemocnici je to jiná káva. Teď ale myslím pouze na ten nápoj, tak dobrou kávu tam doopravdy nemají. Nemocnice je na první pohled nová, čistá a působí poměrně poklidně. Už na ten druhý pohled jsem ale zjistila, že je tam shon úplně stejný jako u nás. Na studenty tento shon však tak nedoléhá. Je snaha věnovat na výuku dostatek času i sil a podle mě se to daří. Celkový přístup k nám, tedy studentům, je o něco kolegiálnější a vstřícný. Prostor na dotazy je vždy, a co českého studenta hned od první chvíle naprosto práskne do uší, je, že dotazy doopravdy přijdou. Hned jak je jim dán prostor. To se u nás stále bohužel příliš nestává. Ovšem nejkurióznější věcí v nemocnici je modifikovaná potrubní pošta. Místo potrubí tu totiž vedou malé kolejničky po stropech a po těchto kolejničkách jezdí malé kufříky. V nich se posílají papíry nebo vzorky, kam je zrovna třeba. Každé oddělení nebo laboratoř má své číslo, to stačí zadat na malé klávesnici a kufřík už jede.

A kdo z vás už má teď chuť jet se podívat do Řezna? Myslím, že zklamání se zde očekávat nedá. Navíc jsem se nedávno dočetla, že Regensburg byl zvolený nejšťastnějším městem Německa. Nemohu s takovým výsledkem než souhlasit.

Lýdie Kučerová

LIDÉ VE SBORU

Brno I

1.5. Libuše Burgetová	81 let
2.5. Titus Ondruška	70 let
3.5. Pavel Paseka	76 let
4.5. Magda Havelková	10 let
6.5. Josef Hudeček	50 let
7.5. Adéla Hájková	20 let
8.5. Vlasta Dvořáková	76 let
10.5. Vladislav Klíma	91 let
10.5. Jiří Šimurda	75 let
11.5. Marie Klímová	81 let
12.5. Květuše Bednářová	88 let
14.5. Zdenka Bártová	60 let
14.5. Oldřich Krejčí	81 let
14.5. Pavel Kučera	70 let
14.5. Jiřina Švarcová	83 let

Brno II

4. 5. Věra Haneflová	77 let
5. 5. Zdeněk Klusák	84 let
6. 5. Květuše Brabcová	80 let
6. 5. Jaroslav Dvořák	99 let
8. 5. Eva Pilátová	79 let
10. 5. Emilie Zounková	92 let
10. 5. Vlasta Kuklová	83 let
16. 5. Ervín Fussganger	71 let
16. 5. Michal Bartoněk	30 let
19. 5. Věra Průdková	40 let
22. 5. Alena Bolomová - Kotari	73 let
22. 5. Marcela Zemánková	71 let
24. 5. Milena Svitavská	89 let
25. 5. Bohumír Popelář	75 let
26. 5. Dagmar Lipáková	82 let

15.5. Petr Čvanda	50 let	27. 5. Vlasta Havlínová	73 let
15.5. Pavel Matoulek	84 let	30. 5. Jiří Farský	77 let
17.5. Květoslava Flajšingerová	60 let	31. 5. Květoslava Skřivánková	92 let
17.5. Emilie Továřková	87 let		
23.5. Emilie Pavlasová	96 let		
24.5. Jarmila Bartáková	70 let		
25.5. Ludmila Výšková	84 let		
26.5. Jaromír Kožoušek	85 let		
26.5. Jan Matocha	75 let		
29.5. Jarmila Baxantová	87 let		
29.5. Iva Hájková	60 let		
29.5. Olga Hanzlová	74 let		
29.5. Blanka Zimková	30 let		
30.5. Františka Elederová	95 let		
30.5. Josef Hanák	80 let		
30.5. Rut Hanáková	72 let		

Pokřtěni byli:

- 1.4. Daniel Oukropec, nar. 2011
- 1.4. Ivo Fafílek, nar. 2009
- 1.4. Eliška Fafílková, nar. 2011

Rozloučili jsme se:

- 19. 3. Dušan Chovan, nar. 1948

Oddáni byli:

- 17.3. Alžběta Londáková a Marek Plevák
- 14.4. Juraj Potančok a Martina Klosová

DÍKY A PROSBY

Pane, děkujeme za tvého Syna Ježíše Krista, za takový tvůj Boží výsadek mezi lidstvo.

Říkáš: „Tady mám syna, takhle se narodil, takhle žil, takhle zemřel. To všechno pro vás – stvoření lidské. Stvoření, které je schopné tento dar – Pána Ježíše Krista, přijmout, pochopit, posoudit – na straně druhé: odsoudit, nepochopit nebo ho odsunout do říše pohádek a mýtů.“

Betlém 2 000 let dozadu. Ticho noci prořízl výkřik právě narozeného dítěte.

Pane, děkujeme. I my se takto dostáváme na svět: křik, pobrekávání – otevření očí. Tak jsme se tu ocitli i my, Pane.

Někdy se podíváme nazpět 30, 60, 70 let.

Přehlízíme roky nám darované, roky, které jsme vyplnili svými skutky, životními příběhy – časem zalidnili postavami manželů, manželek, dětí, známých.

A tebou, Pane.

Někdy trochu zapomeneme – podruhé tě vnímáme intenzivně, potřetí tě potřebujeme – prožíváme-li nemoc, nechuť k životu, neštěstí.

Potom se ptáme: K čemu jsme tady? Proč právě v této psychické a fyzické kondici? Otázka na otázku.

Pane, prosíme, odpověz nám na ně.

Vlastně už nám odpovídáš:

„Můj Syn byl s vámi a je s vámi pořád. Jeho životní příběh – to je ono, vztah k vám lidem, to je ono. Chovejte se jako On mezi sebou.“

Ano, Pane, chápeme a děkujeme. Už je nám to jasné.

A ještě P.S.

Chronicky to na nás opět vyhoupllo: Proč my? Jak to udělat? Proč?

Pane, prosíme, řekni jak? No, hodně nás měj rád. Odpusť nám. Určitě vidíš, jak to potřebujeme. Proč?

No, jsme tvoje stvoření, které dostalo jiný, nový impuls Ježíšem Kristem, který nějaký čas strávil kus života s námi...

Úvodní modlitba,
jak zazněla při bohoslužbách ve sboru v Brně-Židenicích

OMLUVA

V Setkávání č. 4 na straně 89 v článku Zemřela sestra Anna Pučálková došlo nedopatřením a nepozorností k chybě na 7. řádku, a to nejprve vypuštěním jedné věty a pak už nenavazující a zkomolenou větou se záměnou slova stavba a svatba, z čehož nesprávně vyplývá, že se vdávala v patnácti letech. Správné a původní znění je: "Měli jsme ji rádi i jako živou kroniku našeho sborového společenství. Pamatovala stavbu kostela v roce 1935, ale konfirmační slavnost ..."

Za chybu se rodině a čtenářům omlouváme.

Redakční rada

Bude

Květnové hudební nešpory v Červeném kostele

Konají se 6. května 2012 v 19.30 hodin. Účinkuje: TRIO DIVINO: Táňa Janošová – zpěv, Kateřina Prudilová – housle, Martin Jakubíček – varhany. Program: F. Schubert, A. Dvořák, W. L. Webber. Biblické zamyšlení: Mgr. Olga Tydlitátová.

Nešpory se konají za finanční podpory statutárního města Brna. Dobrovolné vstupné bude věnováno o. s. Gabriela – Hospic sv. Alžběty. Pořádají a zvou sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno-Husovice.

Brigáda Blažkov 5. – 8. 5. 2012

**Nedávno jsme svoje síly
nové zkoušce podrobili.
Máme radost, jakpak ne?
Výsledky jsou náramné...**

Tímto jmenovitě děkujeme všem účastníkům fyzicky náročné brigády, která proběhla letos v březnu.

Jedná se o tyto dobrovolníky:

Jan Bedřich
Jozef Boroš
Tomáš Lásko
Bohouš Michal
Filip Michal
Kryštof Michal
Dag Popelář
Jan Sláma
Petr Socha
Radek Šebesta

V termínu 5. - 8. května se koná již 56. jarní blažkovská brigáda. Těšíme se na Vás. Svoji účast, prosím, hlasejte na jiri.popelar@gmail.com nebo ve farní kanceláři sboru ČCE Brno I.

Za kuratorium Blažkova
Jiří Popelář

Noc kostelů

Tak se jmenuje akce, které se účastní všechny brněnské evangelické sbory, je tedy nanejvýš místné o ní na stránkách Setkávání ztratit slovo. Ač se mi zdá málo pravděpodobné, že by někdo z čtenářů docela nevěděl, co se pod dvouslovným názvem skrývá, přece zmíním alespoň základní charakteristiky: Noc kostelů je večerně-noční událost, při níž jsou od pozdního odpoledne až do pozdní noci veřejnosti přístupné nejrůznější kostely, modlitebny a bohoslužebné prostory v celé České republice. Je to akce ekumenická, poněvadž se na ní podílí množství církví a náboženských společností tím, že otevrou právě svoje prostory. Je to akce s tradicí, která se v Brně a později

v celé České republice odehrává od roku 2009, kdy se poprvé uskutečnila obdoba rakouské Lange Nacht der Kirchen. A podle mého názoru je to také akce, která má smysl. Někdo se může ptát, k čemu je dobré otevřít kostel v noci, když je přece dobře možné do něj přijít na bohoslužby. Někomu se může zdát, že noční prohlídka našich církevních prostor zavání levnou senzací a je poplatná době. Jenže ono je to možné vidět i trochu jinak. Za těch několik let, co se Noc kostelů pořádá, se stala oblíbenou a velmi hojně navštěvovanou akcí, která ani zdaleka není jen pro křesťany a splňuje tak vlastní vytyčený cíl být příležitostí pro nezávazné setkání s křesťanstvím pro nejširší veřejnost. Výhodou těchto nočních táček je, že ve tmě a v zástupu se snadněji odkládá ostych a člověk sebere odvahu vstoupit i do prostor, do nichž by v neděli nepřišel. Třeba proto, že je nezná, třeba proto, že se stydí, třeba proto, že neví, kdy má sedět a kdy stát, třeba proto, že si pořád ještě není jistý, jestli křesťané nejsou tak trochu divní ...

Účelem Noci kostelů je ukázat lidem, kudy se do kostela jde (což je poměrně aktuální například u našich v průjezdu stojících modliteben), co se tam může dít a že to není tak omšelé, jak si představují, že je tam nikdo nekousne a také to, že tam mohou přijít znovu.

Přípravy letošního ročníku Noci kostelů jsou v plném proudu a datum jejího konání, tedy 1. černa, se blíží. Za článkem proto najdete avizovaný program ve všech brněnských evangelických sborech, jak ho zatím organizátoři publikovali na webu. Nezapomeňte však, že o této zvláštní noci se otevírají vrata kostelů bratrských církví i nám a nechte se pozvat na místa, kam jindy třeba nezavítáte. Informační brožury s programem všech brněnských kostelů by měly být ve sborech během první poloviny května. A pokud patříte mezi organizátory, pak Vám přeji hodně nápadů a sil!

Saša Hauserová

Brno I – Betlémský kostel:

18:00 - 18:30	Varhanní koncert
18:30 - 19:00	Historie Betlémského kostela
19:00 - 19:30	Zpíváme ze Svítá - skautský oddíl
19:30 - 20:00	Historie Betlémského kostela
20:00 - 20:30	Divadelní scénka – skautský oddíl
20:30 - 21:00	Varhanní koncert
21:00 - 21:30	Divadelní scénka – skautský oddíl
21:30 - 22:00	Varhanní koncert
22:00 - 22:30	Volná prohlídka kostela
22:30 - 23:00	Varhanní koncert
23:00 - 23:30	Volná prohlídka kostela
23:30 - 24:00	Varhanní koncert

Brno I – kostel J. A. Komenského:

Těšte se zejména na výstavu: Morava tolerantní - svědectví o době, kdy Morava předběhla svět. Zápas o svobodu vyznání v 15. a 16. století. Dále na prohlídku kostela a křestní kaple a na nabídku výrobků střediska Diakonie ČCE v Brně.

18:00 - 18:30	Varhanní koncert
18:30 - 19:00	Morava tolerantní – úvodní slovo k výstavě
19:00 - 19:30	Varhanní koncert
19:30 - 20:00	Morava tolerantní – úvodní slovo k výstavě
20:00 - 20:30	Jesus Christ Superstar ukázky z muzikálu v provedení herců Městského divadla Brno
20:30 - 21:00	Morava tolerantní – úvodní slovo k výstavě
21:00 - 21:30	Jesus Christ Superstar ukázky z muzikálu v provedení herců Městského divadla Brno
21:30 - 21:50	Evangelíci v Brně
22:00 - 22:20	Varhanní koncert
22:30 - 23:00	Morava tolerantní – úvodní slovo k výstavě (audiovizuální pásmo)
23:00 - 23:30	Varhanní koncert
23:30 - 24:00	Půlnoční bohoslužba

Brno II – Blahoslavův dům:

16:30 - 17:50	Tvargle aneb Sjoelbak po česku Rodinná nizozemská hra pro všechny věkové kategorie
17:55 - 18:00	Zvonky - ke zvonění brněnských zvonů se připojíme se zvonky a zvonečky na dvoře nebo pod střechou
18:00 - 18:30	Body percussion - hra na tělo
18:00 - 22:50	Netradiční hudební dílna pod vedením Jiřího Boudy Představujeme se aneb co o nás (možná ještě) nevíte Informace o Blahoslavově domě, evangelické církvi a Diakonii ČCE - nabídneme výrobky brněnské Diakonie, dobročinné palačinky, unaveným poutníkům studené a teplé nápoje, drobné občerstvení
18:00 - 21:00	Dobročinné palačinky Na podporu činnosti Diakonie ČCE v Brně provoníme vzduch pravými francouzskými palačinkami, zahřejí nejen v žaludku, ale i u srdce)
18:30 - 19:00	Varhanní recitál v rámci Amerického jara 2012 - I Sólové vystoupení americké varhanice Joan DeVee Dixon (autoři: G.F. Händel / Joan DeVee Dixon, Felix Mendelssohn, Charles Marie Widor)
19:00 - 19:20	Ztišení na začátku večera

- 19:20 - 19:50 Biblické čtení, zamyšlení, modlitba (Saša Hauserová)
Varhanní recitál v rámci Amerického jara 2012 - II
Ve druhé části svého vystoupení provede americká varhanice Joan DeVee Dixon vlastní úpravy spirituálů včetně SVĚTOVÉ PREMIÉRY!!!
- 20:00 - 20:20 Diakonie ČCE v Brně
Informace o činnosti, záměrech a cílech evangelické Diakonie v Brně
- 20:20 - 20:50 Projekt KORAČELO
Experimentální hudba inspirovaná africkými melodiemi, kombinující tradiční evropské, africké a latinsko-americké nástroje. Jiří Bouda (kora), Pavel Šmíd (kytara), Klára Přikrylová (violoncello), Jakub Škrha (perkuse)
- 20:50 - 21:10 Vernisáž výstavy neviditelné umělkyně
K vidění a případnému zakoupení vystavujeme díla výtvarnice Anežky Konečné
- 21:10 - 21:30 Varhanní intermezzo
Na varhany hraje Martina Jílková / Ondřej Maňák
- 21:30 - 22:00 Projekt KORAČELO - jam session
Hudební improvizace inspirovaná africkými melodiemi, kombinující tradiční evropské, africké a latinsko-americké nástroje. Jiří Bouda (kora), Pavel Šmíd (kytara), Klára Přikrylová (violoncello), Jakub Škrha (perkuse)
- 22:00 - 22:30 Pojdme to zazpívat
Muzika mladých nejen pro mladé
- 22:30 - 22:50 Marie v obrazech
Marie očima známých i méně známých umělců, ztišení při projekci doprovodí varhanní hudba v podání Martiny Jílkové
- 22:50 - 23:00 Ztišení na sklonku večera
Biblické čtení, zamyšlení, modlitba; slovo: Saša Hauserová, varhanní zakončení: Martina Jílková

Brno – Židenice:

Nechte se nalákat na Biblické menu pod židenickou pergolou (pozvánka na ochutnávku biblických jídel a na výstavu dětských kreseb Děti rády malují.

- 18:00 - 18:10 Proč chodíme do kostela
Slovo faráře Pavla Kašpara
- 18:15 - 18:30 Jak zpíváme v neděli?
Písně s varhanním doprovodem Michaely Kubelové
- 18:30 - 19:00 Děti, přijďte si hrát

19:00 - 19:15	Hry, soutěže a sladká odměna pro děti Biblický večerníček o králi Davidovi Povídání pro děti
19:30 - 20:00	Akordeonový orchestr Jaromíra Zámečníka Znamé melodie, jak je neznáte
20:00 - 21:00	Děti, přijďte si hrát Hry, soutěže a sladká odměna pro děti
21:00 - 21:30	Kytarový recitál Emila Hladkého
21:30 - 22:00	Společnost přátel literatury, věd a umění Setkání s literárním a divadelním uměním
22:45 - 23:00	Závěrečné ztišení při svíčkách Slovo farářky Romany Špačkové

Brno – Husovice:

18:00 - 18:30	Zvěstování evangelia, úvodní slovo faráře Štěpána Hájka
18:00 - 21:15	Soukromé objevy / výtvarná autoterapie - Radka Zábojová výstava na farním dvorku
19:00 - 19:45	divadlo DNO: Svět podle Fagi, populární komiksové představení
20:00 - 20:30	Zpívání ze zpěvníku Svítá, písničky s kytarou
21:00 - 21:45	divadlo DNO: Hospodin, divadelní představení
22:00 - 22:15	Dříve a dnes informace presbytera Michala Hadlače o historii a současnosti sboru
22:30 - 23:30	Společenství naděje, obrázky ze života sboru
23:45 - 24:00	Modlitba a požehnání, závěrečné slovo faráře Štěpána Hájka

Kavárnička v květnu

- 2. 5. Představí se nám akordeonový soubor
- 9. 5. Vzpomínky Petra Pokorného z konce války přiblíží sestra Věra Bednářová
- 16. 5. Zadáno pro konzervatoř
- 23. 5. Pěkné snímky promítne bratr Jan Franců
- 30. 5. Poslechněme si vyprávění bratra faráře Jana Pokorného

Klub otevřených dveří

čtvrtek od 10 hodin, Opletalova 6

- 3. 5. Tisk na textil či kabelu
- 17. 5. O modlitbě chval s paní Pavlou Cenkovou

Když se Mojžíš diví aneb jak čtou Bibli židé a co se z toho křesťané mohou naučit

Takto vzosně nazvanou přednášku bylo možné vyslechnout v předposlední březnový večer při sborovém večeru v Brně - Židenicích. A jestliže její název byl lákavý, pak osoba přednášejícího ještě více. Byl jím s židenickým sborem úzce spjatý doktor teologie Petr Sláma, jehož přednášky druhdy zaznívají především na Evangelické teologické fakultě Univerzity Karlovy, kde pracuje na katedře Starého zákona. Není tedy divu, že se v onen páteční večer v Židenicích sešlo početné posluchačstvo, dychtivé vyslechnout referát jednoho z předních českých biblistů.

Ač vynikající odborník, vědec a akademik, byl mluvčí schopen oslovit shromáždění laické, a to způsobem chytlavým, dobře srozumitelným, a přece co do obsahu nabitým informacemi a poznatky. I absolventovi výše zmíněné fakulty večerní přednáška sdělila cosi nového, co rozhodně stálo za to slyšet. Svou přednášku doplňoval Petr Sláma místy ku potěše posluchačů četbou ze své ne docela dávno vyšlé knihy Tanu rabanan (antologie rabínské literatury). A ještě jsme dostali pražským bohoslovcům dobře známý hand out, česky výruček, tedy abstrakt přednášky. To už jsem doslova plesala radostí. Mám-li napsat jeden poznatek, který jsem si z přednášky odnesla jako zásadní, pak je to nejspíš židovská zásada číst Bibli s úctou a dychtivostí, která se podle Petra projevuje tím, že člověk „chytí“ text a „nepustí“ jej, dokud mu tento nevydá význam, což mluvčí doplnil ještě přílehlavou paralelou k Jákobovu zápasu při potoce Jabok.

Po vynikající přednášce odpovídal ještě Petr na zvědavé dotazy, které se posluchačům vylíhly v jejím průběhu v hlavách. A díky péči rodiny Slámových bylo pak možné ještě postát a porozprávět u dobrého vína a cizokrajných lahůdek.

Pokud je vám líto, že jste o přednášku přišli, nezoufejte, v budoucnu se snad objeví její zvukový záznam na židenických webových stránkách.

Saša Hauserová

KNIHA

Příběh, který byste si nevymysleli, aneb Podivuhodné putování

Kniha, na kterou vás chci upozornit, se jmenuje Květ pouště a napsala ji Waris Dirieová za pomoci Cathleen Millerové. Je to autentická výpověď mladé somálské ženy, která se rozhodla jako dívka vzdorovat určené životní dráze

somálských žen a neuvěřitelným způsobem uspěla. Waris znamená v somálsčině květ pouště; Waris se narodila v roce 1965 v Somálsku v rodině kočovných nomádů, s nimiž vyrůstala v poušti. Když ji otec chtěl provdat jako třináctiletou za velmi starého muže, protože ten mu nabídl za dceru několik velbloudů, uprchla z rodinné komunity. V Somálsku totiž musí muži za nevěstu, pokud je dívka panna, platit. Je s podivem, že nezahynula na strastiplné cestě pouští, o hladu a žízni, oblečená jenom do potrhaného šálu omotaného kolem těla. Zbídačelá různými nástrahami pouště se konečně objevila v Mogadišu, kde putovala po příbuzných, dřela na stavbě a nakonec začala pracovat jako služka u zámožného strýce, který si vzal sestru její matky. Díky tomu se ve čtrnácti letech dostala do Londýna opět jako služka k dalšímu strýci, který si vzal druhou sestru její matky a stal se somálským velvyslancem v Británii. Waris neuměla ani slovo anglicky, poprvé v životě uviděla letadlo a když se ocitla před letištní budovou v Heathrow, tak právě padal sníh. Byla to však neuvěřitelně nezdolná dívka, protože v Londýně ji taky čekala jenom dřina. Přesto s houževnatostí typickou pro členy nomádského kmene, která je v africké poušti podmínkou přežití, překonala všechna úskalí. Když se strýc s rodinou vrátil do Somálska, zůstala v Londýně docela sama a rozhodla se, že bude žít svůj vlastní život. Začala chodit do školy pro cizince, nastoupila jako uklízečka u MacDonalda a pak se na ni konečně usmálo štěstí. Všiml si ji fotograf módních časopisů a neznámou cizinku čekala kariéra v modelingu i u filmu. Tady je třeba poznamenat, že Waris byla velmi krásná a že všechny události vypravované v knize se skutečně staly. Strhujícím způsobem je zde zachycen její skutečný životní příběh.

Pro českého čtenáře je tato kniha pohledem do světa, který nezná a ani si neumí představit. Kočovní život, kdy je třeba pást stádo koz a velbloudů, kdy komunita zůstává na jednom místě nejvýš tři týdny a pak musí za další pastvou. Stálé čekání na déšť, a děti se musejí starat o mladší sourozence i o zvířata, jen co začnou rozum brát. Ženy rodí jedno dítě za druhým a mnohdy ani neví, kolik jich porodily; kočovní život je těžký pro všechny kočovníky, ale nejtěžší je zřejmě pro ženy. A to nezmiňuji ženskou obřízku, kterou jsou nuceny každoročně podstoupit tisíce afrických holčiček. Mnohé z nich za toto surové zmrzačení zaplatí životem. Ty, které obřízku přežijí, mají v dalším životě velké zdravotní potíže. Pro evangelíka je to pohled do muslimského světa. Waris považuje Alláha za svého nejlepšího přítele a její matka je také zbožná muslimka.

Jaké byly další osudy Waris? Z Londýna se po čase dostala do New Yorku, kde se jí podařilo vybudovat závratnou kariéru supermodelky mezinárodního věhlasu. Předváděla modely ve světových metropolích pro nejprestižnější značky, objevila se na fotografiích módních časopisů, jako jsou Elle, Vogue nebo Glamour, hrála ve filmu a v televizi v nejsledovanějším programu Barbary Waltersové mohla vyprávět svůj příběh.

Už tehdy se stala přední bojovnicí proti ženské obřízce a věděla o čem mluví, protože jako pětiletá podstoupila infibulaci, nejkrutější formu ženské obřízky vůbec. Přes čtyři tisíce let mrzačí africké kultury své ženy. Mnoho lidí věří, že to vyžaduje korán vzhledem k tomu, že tyto praktiky jsou všeobecně provozovány v muslimských zemích. Není to pravda, v koránu se nic nepraví o tom, že by se měly ženy na počest Alláha obřezávat. Tyto praktiky jsou vyžadovány nevědomými a sobeckými muži, kteří si tak chtějí zajistit, že budou jedinými vlastníky ženiny sexuální přízně. Neobřezaná žena je považována za nečistou, hypersexuální a nevhodnou pro manželství, takže matky souhlasí s obřízkou svých dcer, protože se bojí, že by nenašly manžela. Waris Dirieová dostala nabídku Organizace spojených národů, aby se připojila k boji proti tomuto mrzačení žen. Práce vyslankyně OSN je pro ni splněním odvážného snu. Nikdy nepředpokládala, že by mohla pracovat pro organizaci, která usiluje o vyřešení problémů světa.

Ve vyprávění se taky dovídáme o tom, jak se provdala a stala se matkou syna, kterého pojmenovala Alekí, což v somálštině znamená silný lev.

Knihu Květ pouště vydala v New Yorku v roce 1999 a rázem byl na světě bestseller. Z anglického originálu ho přeložila Věra Šedá hned v roce 2000 a druhé vydání vyšlo v češtině v roce 2010. Tato kniha Květ pouště má volné pokračování, které se nazývá Svítání na poušti. Vypravuje o tom, jak se Waris vydala po mnoha letech do Somálska hledat matku a vrátit se na místa svého dětství. V této knize si uvědomíme, že žena nemá ve zdejší komunitě žádná práva, ale jen a jen povinnosti, a že je v podstatě něco jako otrokyně v mužské společnosti. Waris Dirieová ji napsala už v roce 2002 a hned rok na to ji do češtiny přeložila Hana Polívková. Druhé vydání vyšlo u nás vloni.

Dnes žije Waris Dirieová ve Vídni, pracuje jako mimořádná vyslankyně při Organizaci spojených národů, věnuje se vlastním nadacím a je nositelkou mnoha mezinárodních ocenění.

Eva Šimková

Brno I

Staršovstvo vyjádřilo spokojenost s průběhem výročního shromáždění, koncertem cimbálové skupiny Javořina s postním programem a dubnovými nešporami. Byl rozeslán dopis vytipovaným sponzorům s prosbou o dar na opravu varhan. Na sobotu 12. května v 8 hodin byla svolána brigáda na úklid Červeného kostela. Čeká nás jednání s dvěma nájemníky o úpravě podmínek smlouvy. Jednalo se také o půjčku sboru Brno II na nutné opravy bytového fondu. Stavební komise pokračuje v přípravě nové kanalizace a komunikace v areálu Pellicova. Připravuje se také realizace WC v Červeném kostele.

Jiří Gruber

Brno II

Dubnová schůze staršovstva rekapitulovala jednání sborového shromáždění. Rozhodla o upřesněné podobě žádostí sboru o pomoc z celocírkevních prostředků při zajištění rekonstrukce bytů v Blahoslavově domě v letošním roce a projednala připojené hospodářské a správní záležitosti týkající se nájemního domu a správy budov. Byl projednán přípis správní rady střediska Blažkov ve věci půjčky sboru Brno II z prostředků střediska. Staršovstvo se seznámilo s doplněním plánu bohoslužeb a dalších setkání ve sboru v létě a schválilo rozvrh připravovaných shromáždění. Blahoslavův dům se připravuje na Noc kostelů.

Jaroslav Vítek

Brno-Židenice

Staršovstvo se vrátilo k letošnímu výročnímu sborovému shromáždění. Jeho průběh byl pečlivě připraven: účastníci byli předem důkladně informováni o programu, měli možnost si dopředu pročíst jednotlivé zprávy, takže ačkoli se jednalo o volební shromáždění (P. Kašpar byl v opakované volbě zvolen farářem), průběh byl plynulý a vše jsme stihli probrat v přiměřené době. — Těší nás vzrůstající zájem o pravidelné páteční sborové večery: přestože zvukové nahrávky přednášek i diskuzí se nyní už pravidelně objevují na sborových stránkách, počet účastníků se v poslední době zvyšuje. — Pokračujeme v přípravě programu na Noc kostelů (1. 6.) a také na sborovou neděli, jejímž hostem letos bude Jindřich Halama z ETF (24. 6.). Staršovstvo také vyhlásilo sborovou brigádu na sobotu 19. 5. — Uvítali jsme nově vznikající program brněnské Diakonie „Návštěvy proti samotě“ jako možnost zapojení dobrovolníků z našeho sboru do péče o potřebné.

L. Švanda

TÝDEN VE SBORU

Brno I

Po – Pá 9-12, St 15-17

Pondělí:

18:30 staršovstvo 15.5.

Úterý:

15:00 DD Věstonická

16:00 náboženství

17:00 dětský klub

19:00 příprava NS

Středa:

13:00 Diakonie 9. a 23.5.

15:00 kavárnička

16:00 konfirmandi

18:00 kurz Beta

19:00 mládež

Čtvrtek:

10:00 klub otevřených
dveří 3.5. a 17.5.

17:00 biblická hodina

Pátek:

18:30 pěvecký sbor

Neděle:

10:00 nedělní škola

11:00 setkání na faře

17:00 třicátníci

Brno II

Po – Pá 8.30-11.30

Pondělí:

18:30 staršovstvo 15.5.

Úterý:

13:00 Diakonie 15.5.;
29.5.

19:30 setkání střední
generace

Středa:

18:00 biblická hodina

19:30 mládež

Čtvrtek:

15:30 konfirmandi

15:45 vyučování dětí

16:45 dorost

Sobota:

9:30 DD Kociánka
5.5.; 19.5.

Neděle:

9:00 nedělní škola

10:00 setkání
v Blahoslavově domě

Brno – Husovice

Středa:

18:30 mládež

Čtvrtek:

19:00 biblická hodina

20:00 staršovstvo 10.5.

Pátek:

15:30 Husovičtí vřeštani

Neděle:

9:00 nedělní škola

10:00 setkání na faře

18:00 Desert 13.5.

Brno – Židenice

Úterý:

16:30 BH pro děti

19:00 starší mládež

Středa:

17:00 konfirmandi

19:00 BH Blansko

19:30 staršovstvo 9.5.

19:00 modlitba se zpěvy
z Taizé 16.5.

Čtvrtek:

17:30 mladší mládež

19:30 biblická hodina

Pátek:

20:00 setkání sboru
host Jana Škubalová –
Soužití křesťanů a
muslimů v Mali 18.5.

Neděle:

9:00 nedělní škola

10:00 setkání
v modlitebně

18:30 pěvecký sbor

Brno I	Brno II	Brno – Husovice	Brno – Židenice
6.5. Čtvrtá po Velikonocích BK Jiří Gruber ČK Jiří Gruber Rch Jiří Gruber 19:30 Olga Tydlitátová <i>Nešpory</i>	BD Jaroslav Vítek Kuř A. Hauserová Tiš 13:45 A. Hauserová	Hu čtené	Žd Pavel Kašpar, VP Bl Pavel Kašpar, VP
13.5. Pátá po Velikonocích BK Jiří Gruber ČK Jiří Gruber	BD A. Hauserová Tiš 10:30 Jar. Vítek	Hu Štěpán Hájek	Žd Romana Špačková Bl Romana Špačková
17.5. Nanebevstoupení Páně Opl 17:00 A. Hauserová	společně s Brno I	Hu 18:00 Štěpán Hájek	Žd 18:00 mládež Romana Špačková, VP
20.5. Šestá po Velikonocích BK Jan Blažek ČK Jan Blažek Rch Jiří Šimsa	BD Jaroslav Vítek Tiš 10:30 Hauserová	Hu Štěpán Hájek Ma Štěpán Hájek	Žd Pavel Kašpar Bl Jan Asszonyi
27.5. Hod Boží svatodušní BK Olga Tydlitátová ČK Olga Tydlitátová	BD A. Hauserová, VP Tiš 10:30 Jar. Vítek, VP	Hu Štěpán Hájek,VP	Žd, Pavel Kašpar, Romana Špačková, confirmace, VP Bl Pavel Kašpar, Romana Špačková, VP
28.5. Pondělí svatodušní společně s Brno II	BD 19:00 A. Hauserová host Jan Zámečník, VP		
3.6. Neděle Trojiční BK Jiří Gruber ČK Jiří Gruber Rch Jiří Gruber	BD A. Hauserová Kuř Jaroslav Vítek, VP Tiš 13:45 Jaroslav Vítek	Hu Štěpán Hájek	Žd Pavel Kašpar, VP Bl Pavel Kašpar, VP
BK: Betlémský kostel v 8:30 ČK: Červený kostel v 10:00 Rch: Rychmanov v 14:15	BD: Blahoslavův dům v 9:00 Kuř: Kuřim v 10:00 Tiš: Tišnov	Hu: Netušilova 26 v 9:00 Ma: Maloměřice, Borky 7 DDS v 10:30	Žd: Židenice v 9:00 Bl: Blansko v 14:00